

Sygn. akt VI Ka 600/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda (spr.)

Sędziowie: SO Aleksandra Mazurek

SR del. Remigiusz Pawłowski

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Grażyny Maleszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r.

sprawy M. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W.

z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt IV K 823/13

zaskarżony wyrok zmienia przez ustalenie w opisie czynu, że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. VI Ka 600/14

UZASADNIENIE

M. P. został oskarżony o to, że w dniu 10 września 2012 roku w W., na ul. (...), jadąc pojazdem marki O. nr rej. (...) i przejeżdżając przez przejazd tramwajowy nie zachował szczególnej ostrożności i przed wjechaniem na tory nie upewnił się, czy nie zbliża się pojazd szynowy, a tym samym nie przedsięwziął odpowiednich środków ostrożności i nie zatrzymał pojazdu w bezpiecznym miejscu, gdy nadjeżdżał pojazd szynowy naruszając art. 28 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym doprowadzając do podjęcia przez kierującego tramwajem A. K. intensywnego hamowania tramwajem linii 22 nr tab. (...) w celu uniknięcia zderzenia z przedmiotowym pojazdem marki O. w wyniku hamowania tramwaju jego pasażer T. K. spadł z fotela i doznał obrażeń ciała w postaci złamania rzepki prawej, co skutkowało naruszeniem czynności ciała lub rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Północ w W. wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt IV K 823/13 orzekł:

I. oskarżonego M. P. uznał za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. zwolnił oskarżonego M. P. od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie niniejszej, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego M. P.. Prokurator wskazanemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez zaistnienie braku w dokładnym określeniu przypisanego oskarżonemu czynu skutkującego brakiem w opisie znamienia czynu z art. 177 § 1 k.k. W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie opisu czynu z art. 177 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu o niezbędne znamię „nieumyślnego naruszenia zasad w ruchu lądowym” oraz znamię „spowodowania nieumyślnie wypadku”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut apelacji prokuratora zasługuje na uwzględnienie, jednakże zawarty w niej wniosek jest zasadny jedynie w kwestii uzupełnienia opisu czynu z art. 177 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu o niezbędne znamię „nieumyślnego naruszenia zasad w ruchu lądowym”.

W pierwszym rzędzie podnieść trzeba, że sąd rejonowy przeprowadził w sprawie niniejszej prawidłowe postępowanie dowodowe dążąc do wyjaśnienia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, zebrane dowody poddał analizie zgodnej z regułami art. 7 kpk i na tej podstawie wyprowadził zasadny wniosek co do winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji znajdują pełne oparcie w ujawnionym w toku przewodu sądowego materiale dowodowym i nie są przez skarżącego kwestionowane. W świetle tychże ustaleń nie budzi także wątpliwości kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu czynu. Jednakże jak słusznie zarzucił prokurator w apelacji, sąd rejonowy dopuścił się uchybienia w postaci pominięcia w opisie zarzucanego oskarżonemu czynu znamienia nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Podnieść należy, iż naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym może nastąpić umyślnie bądź nieumyślnie. Analiza treści art. 177 § 1 k.k. pozwala wysnuć, iż takie zróżnicowanie sposobu naruszenia zasad bezpieczeństwa rodzi obowiązek sądu, w razie skazania za tak kwalifikowane przestępstwo, wskazania w sposób jednoznaczny sposobu naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w określonym rodzaju ruchu (por. postanowienie SN z dnia 29 kwietnia 1997r., V KKN 255/96, OSNKW 1997, z. 7-8, poz. 60). Przekładając powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy podnieść należy, iż sąd rejonowy w opisie przypisanemu oskarżonemu czynu nie wskazał naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym w sposób umyślny czy też nieumyślny, zatem podniesiony przez skarżącego w apelacji zarzut jest w pełni zasadny.

Odnosząc się do wniosku prokuratora o uzupełnienie opisu zarzucanego oskarżonemu czynu o niezbędne znamię „spowodowania nieumyślnie wypadku” wskazać należy, że jest on bezzasadny. Jak wskazano wyżej, naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może nastąpić umyślnie, jak i nieumyślnie, ale skutki czynu stanowiące jego ustawowe znamię i decydujące o zaistnieniu przestępstwa są zawsze objęte winą nieumyślną. Przestępstwo wynikające z art. 177 § 1 k.k. jest przestępstwem o charakterze nieumyślnym i zachowuje taki charakter niezależnie od tego, czy do naruszenia przez sprawcę zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym doszło w sposób umyślny czy nieumyślny (por. Postanowienie SN z dnia 4 stycznia 2007 roku, IV KK 392/06). Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd nie dostrzegł konieczności uwzględnienia drugiego wniosku prokuratora i uzupełnienia opisu zarzucanego oskarżonemu czynu o znamię „spowodowania nieumyślnie wypadku”.

Z uwagi na powyższe Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok poprzez ustalenie w opisie czynu, że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

W pozostałej części wyrok Sądu Rejonowego należało utrzymać w mocy, koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.